

Nguyễn Hạnh Hoài Vy

posted: 20.1.2006

Tiền là Tiên, là Phật...

Trong chuyến về nước thăm em lần thứ hai cách đây vài năm, ba em nói muốn ra Huế để dự một buổi lễ lạc gì đó, xong sẽ trở vô Sài Gòn dành hết thời gian còn lại cho em. Ôi ba em, một ông trẻ không còn trẻ lắm, một ông già chẳng phải già... nhưng sao trông ông càng lúc càng cù lần, càng nhà qwê, mới lạ. Từ ngày em được đề ra tới nay trên hai mươi mấy cái xuân xanh mà gặp ổng lần này là lần thứ ba. Nhớ lúc chừng hai năm tuổi, má em bế em từ Nha Trang vào nhà ở Sài Gòn thăm ổng, ổng bế em lên người rồi nói: “Úi chời má cho con ăn gì mà nặng quá vậy!”, thế là từ đó xa ổng biệt biệt... cho đến mùa Đông năm 2001. Ổng từ bên Mỹ về thăm em.

Cha con gặp nhau lần thứ hai như đôi trai gái lạ hẹn hò “tim bạn bốn phương”. Chuyện ba và má em là chuyện dài lê thê tê tái, ướm át như là tiểu thuyết. Bởi vậy gặp ổng lần này, em quyết trong bụng sẽ làm một màn ét-pê-ri-măng (experiment: là ‘thử nghiệm’ đó mà) về con người ổng cho bằng được. Em trả lời với ba, “Dạ, ba đi ra thăm Huế cho vui đi ba.” Em còn dặn dò ba em nhớ thuê khách sạn Morin mà ở cho ngon lành, còn nếu như ba muốn có “viu” nhìn ra dòng sông thì phải ở khách sạn Hương Giang, nhưng phải nói trước để con nhỏ bạn con đang làm ở công ty du lịch đặt trước đó nha.

Ngày ba trở lại Sài Gòn, hai cha con đèo nhau trên xe Dreamer rủ nhau đi ăn sáng. Hai cha con ngồi trên hai chiếc ghế ngay một quán ăn bên vỉa hè, nhìn phố xá, xe cộ, người qua lại. Chợt ba đưa một tia nhìn vào đôi nhũ hoa của em, làm em ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác. Em nghĩ bụng : chắc cái ổng già này đang “ước lượng” sao mà em lớn như thổi, trông em cao ráo như mấy con đằm da trắng, mà càng ngày càng đẹp như má nó chứ gì. Ui da, vú em là vú ‘giáng tiên’ (măng cụt), nho nhỏ tròn tròn xinh xinh, cứng mà dẻo, là thứ quý hiếm ở trên đời chứ bộ là bưởi Biên Hòa bày bán đầy khắp chợ từ ngã ba Trung Lương đi lên, Thủ Đức, Hàng Xanh đi xuống chợ...Bến Thành Sài Gòn đâu. Ối dzời, ổng đang nhìn thực để bắt bóng kẻ năm xưa đây mà.

Em vụt hỏi ổng:

“Ba ra thăm Huế có vui hông ba?”

Ổng nhìn em một thoáng, trả lời như đang đọc thơ:

“Vui...? Ba thấy...có những cục cứt trôi lênh bênh trên sông Hương.”

Nghe ba trả lời, em cười hì hì...Ổng già em thỉnh thoảng có máu tiểu lâm trong người, nhưng thấy trong đôi mắt ba em một thoáng buồn, nghiêm, em biết là ổng có vấn đề mà không nói ra đó thôi.

Em hỏi:

"Dạo này sao con không mở được website của ba và mấy bác bên đó nơi. Sao vậy ba?"

"Thì nhân tiện lần này về, ba cũng muốn tìm hiểu tại sao. Có lẽ bị nhà nước ở đây họ dùng 'tường lửa', chặn không cho trong nước đọc." Ba em nói một cách bình thản.

Em nói tiếp:

"Ba biết không, mấy tháng trước, lúc đang làm việc trong hãng, con mở web Giao điểm rồi rủ mấy nhỏ bạn, khoe tụi nó bài của con, tụi nó khiếp luôn!"

Ba em cười:

"Vậy hả, nhưng có gì đâu mà "khiếp" con. Ở vào lứa tuổi của con, có người đã làm nên danh phận, có người đã là nhà văn nổi tiếng rồi đó chứ. Chuyện đó đối với con nhằm nhò gì, phải không!"

Ba em nói đúng. Đối với bằng cấp kiểu xã hội chủ nghĩa này kia, thì em cũng đầy mình. Làm việc cho hãng Nhật này, em là "bà xếp" của một bộ phận quan trọng là quản trị nhân viên và trả lương –với lời phê và một chữ ký của em là có thể làm cho kẻ nào đó, vui hoặc buồn suốt năm. Còn viết văn tiếng Việt, eo ơi, chỉ là việc múa bút thôi mà.

Em đưa ý kiến cho ba về chuyện web Giao điểm bị tường lửa dạo đó:

"Con nghe nói ở bên Mỹ, ba và mấy bác trong nhóm Giao điểm bị chụp là Việt cộng, thân Cộng, chỉ vì mấy bác viết sự thực lịch sử của đạo Công giáo, có phải hông? Nhưng ở Sài Gòn đây nè, bác "Đại gia" Võ Văn Kiệt lên tiếng bênh vực cho đạo Công giáo và ca tụng đạo Công giáo đóng góp nhiều cho Cộng sản, cho cách mạng nữa đó. Nên chi Công giáo cũng là Cộng sản và Cộng sản là Công giáo, chỉ có khác người Cộng sản không đi nhà thờ Đức Bà xem lễ thôi đó ba à. Thành thử, ba coi chừng dính với Giao điểm thì bị gọi là "phản cách mạng" à ghen!."

Ba em mở đôi mắt nai to thêm chút nữa, nhìn em sững.

Em tiếp luôn:

"Bác Kiệt nói xa nói gần rằng, một "điều gì" mà cứ nói lui nói tới, lập đi lập lại làm người ta sinh "phản cảm". Phản cảm đồng nghĩa với ác cảm. Người nào tạo ra sự

“phản cảm” tức là phản cách mạng. Coi chừng ông này ông nói xa gần tới cái nhóm Giao điểm đó. Về đây, ba coi chừng nghe hông!”.

Nhìn nét mặt của ba, em thấy rõ ông đang phục em quá chời, làm sao mà con nhỏ này nó lý luận ác liệt đến vậy chứ. Ba em đâu biết rằng, em là tay tổ về môn “tâm lý học về quản trị nhân sự”; ối dzời, nhận xét về hành vi con người là một khoa học tinh vi, mà em thì rành năm ngón về cả hai mặt ‘lý’ lẫn ‘hành’ rồi, nhìn một vấn đề nào về con người là em thấy ngay, nhất là con người đó là nhân vật tai to mặt lớn, ưa nổi tiếng, ưa báo chí nói tới, đề cập dài dài.

Thấy sắp đưa ba em đi vào vòng tròn trọng tâm thử nghiệm của em, em vờ hỏi thẳng thừng:

“Sao hồi đó ba với má bỏ nhau, vậy ba?”

Ba em từ hai con mắt tròn vo như trái cầu chơi *golf*, bỗng sụp xuống như hai chiếc lá me. Em biết ông đang chột dạ đây mà. Thật ra thì em đã biết ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện nhưng chỉ muốn đánh một đòn tâm lý ông thôi, ai dè đúng lỗ chiếu môn.

“Ờ... thì bỏ nhau vì hoàn cảnh gia đình, đời sống vật chất khó khăn... Ly hôn vì lý do kinh tế con ạ...”

Xem chừng ba em còn muốn ỉ ỏi tâm sự nữa, nhưng ông thấy hụt hẫng gì đó, nên ngưng lời. Thấy cũng tội nghiệp cho ông ‘trẻ’. Ai đời thấy mấy xấp hình trong cuốn album của má, sau ngày “phỏng d...” ý quên, nói lộn xin viết tắt thôi kẻo mấy bác “Đại gia” rầy rà, -hai ông bà còn dung dăng, dung dẻ, xứng đôi vừa lứa lắm mà, sao lại nực cười hai chữ sự đời vậy cà. Thiệt tình mà nói, trước ngày “phỏng d...” gia đình má em cũng ngon lành lắm. Trong nhà hai chiếc xế hộp, một chiếc hiệu Land Rover thì của ông bà ngoại lái, còn một chiếc xế hộp con con Honda 360 à-la-petite thì của má em và mấy dì, mà má là chị cả, nên mới được quyền cầm lái thôi. Bà kể mỗi chiều cuối tuần lái xe chạy phon phon khắp đường phố Nha Trang đó mà. Đi học mỗi ngày thì có xế hộp đưa đón. Nhờ “phỏng d...” mấy thứ đó vô “nghĩa trang” nhà người khác hết, làm gì còn thuở lên xe xuống ngựa. Em cũng nghe nói, sau đó ba má em phải ra chợ trời khắp Sài Gòn bán đồ đạc của cải tồn trữ từ từ mà sống. Đến lúc hết đồ hết đạc là tiêu dên luôn, chỉ còn thân người thì bán không ai mua, nên chịu thôi. Đúng là kinh tế thiệt tình, kinh tế quyết định luôn cả chuyện hôn nhân luôn hay sao đây dzời?. Ba em không muốn nói ra đó thôi, chứ em biết mọi chuyện từ khuya rồi. Chiếc xe máy Dreamer của em còn có số nữa hưởng chi là con người. Thôi, đó là số của ba má em vậy. Thiệt ra còn nhiều chuyện nhiều nhê nữa cơ, nhưng để khi khác thì em sẽ làm một màn kê khai “lý lịch trích ngang, trích dọc” của ba em ra để bà con đọc chơi. Cuối năm mà nói dông dài chuyện này chỉ thêm nghẹn cổ họng. Ui da, chuyện “kinh tế, kinh tài” nó quan trọng như ri -dzậy mà ông đi ra nước ngoài, ông qua bên Mỹ ông không chịu làm tiền tích của gì cả, lại làm toàn chuyện trời ơi đất hỡi, nên giờ này mới xuống cấp cù lằn, nhà qwe như rứa đó. Số ông là số con rệp. Biết rõ sự đời thế này, giờ đây em mới hết trách móc ông, lúc em còn nhỏ ông xuất

ngoại biệt hơi tắm cá, chẳng có quà cáp gì cho em hết trơn. Bây giờ mới rõ mặt ông nghèo rất mừng tơi.

Hai cha con ăn sáng xong, em chào từ giã ba, em đi làm.

“Giờ con đi làm nghe ba. Ba về khách sạn nghỉ ngơi đi, hay đi dạo phố lòng dòng, vô mấy tiệm sách, đọc. Chiều đi làm dzia, con ghé đón, dẫn ba đi nhậu nhậu sò ốc hương nha.” Ba em ò kê bằng một giọng tiu nghỉu, rồi nhoén miệng cười duyên một cái. Trông ông cũng dễ thương đấy chứ.

*
* *
*

Chiều chưa tới giờ tan sở, em vội vàng phóng xe Honda về khách sạn đón ba để khỏi bị kẹt xe. Nạn kẹt xe máy hai bánh ở thành phố Sài Gòn thời đại là chỉ có nước khóc thôi. Giờ này còn sớm hơn 45 phút trước giờ tan sở, nên xe cộ ít đi, em rồ ga phóng nhanh để đón những ngọn gió chiều còn hâm hấp nóng. Những ngọn gió vồn vã, tới tấp chen nhau đánh vào hai trái Giàng tiên của em, luồn lách vào trước cổ, mơn man sau gáy. Em thấy lòng mình băng khuâng cảm giác lạ. Chợt thấy yêu đời và muốn hát một bản tình ca. Úa mà sao lạ, tự đứng nhớ ngay tựa đề một bài thơ của “bà chị” nhà thơ Lynch Barcadi nào đó đang ở Sài thành hoa lệ này : “Tôi còn nứng, tôi cứ chơi”. Nghĩ cái chị này dzô duyên thật, tưởng chị “nứng” thì chị cứ “chơi” cái dzụ kia, ai dè chị có ý định đả phá cái “đạo đức, truyền thống chảy ke” để chị được tự do hậu hiện đại. (trong bài thơ đó có đoạn: “một âm hưởng cho ngôn từ. một vết roi cho lần sút phạt. một tiếng còi bị tịt sau làn hơi. đôi khi tôi cần được nhai chính mình. hay soi lại cơn ác mộng. và em tìm đến. suýt. suýt. người giữ cửa đạo đức đã ngủ say. truyền thống cũng chảy ke. ...”) Chị cho cái xã hội này là của những kẻ “mù lòa bẩm sinh”, có nghĩa chị đang trên đường đi tới sự tân tiến, văn minh, “hoàn cầu hóa” đấy chẳng?. Có lần em hỏi ba, “Yêu” là gì hả ba? Ba em cười rồi giải thích: Yêu theo nghĩa tâm lý học, là dạng thức của ham muốn và bị tước đoạt, xuống cấp sự tự trọng –trong khi họ yêu, hay được yêu trả lại, và “hắn” muốn chiếm hữu khách thể được yêu để tán dương lòng ham muốn đó lần nữa. Con người đang yêu, cùng lúc gắn liền với sự hiện hữu của khuynh hướng tình dục, và khuynh hướng tình dục này làm mất đi sự tự nhiên của yêu, mà khách thể đã lấy đi một phần cái dục ngã tự yêu của nó (narcissistic ego-libido); đó là điều kiện của một góc khu biệt giữa ngã và khách thể. Vậy thì em nghĩ, yêu là phạm trù bao gồm của tình dục /sexuality, còn “nứng” chỉ là một sự kiện vật lý của cơ thể. Cho nên khi chị Lynch Barcadi nói “tôi còn nứng, tôi cứ chơi” là không hiểu chữ “yêu” trong “tôi còn yêu, tôi cứ yêu” của Phạm Duy mà chị nói lấy cảm hứng ấy để đặt đề ! Mấy anh chị đang đua đòi hậu hiện đại ở nước ngoài, ưa dùng thơ văn gào thét om sòm có thể chỉ là hậu quả của trạng thái bị “thôi miên phản hồi” (‘hypnotic regression’) từ vô thức như có lần ba đã giải thích cho em. Ba em còn mở rộng khái niệm này thêm : Theo khái niệm về “Alicja” (từ của Ba Lan) – có nghĩa là OnOne (theo Anh ngữ = He.Her / Chàng.nàng), khi người nữ trải qua một “hồi quy thôi miên” cô ta ghi lấy sự sợ hãi, giấc mơ và khát vọng của riêng mình, và trong nỗ lực vượt thoát ra khỏi những khát vọng này, “Alicja” sản sinh – một giống loài mới, một chiều kích mới (new dimension). ‘OnOne’ là sự tự-dâm (self-

erotic), một thế giới của tự ngã, cùng lúc với sự lôi cuốn một cách quá khích vào một tương lai hoang tưởng. Xuyên qua sự 'thôi miên' vô thức, người nghệ sĩ (nhà văn/ nhà thơ v.v...) sáng tạo hư cấu, hoang tưởng để tìm sự an thần trong một thế giới phân ly và sa đọa. Đây cũng có thể là chiến dịch tâm lý truyền bá Đức Tin của Tòa thánh La mã (Propaganda Fide) nhằm vào xã hội của những quốc gia đang hồi sinh và phát triển thiếu cân đối sau chiến tranh, thường bị xáo trộn nhất định về mặt tâm linh truyền thống; và khi mà các hiện tượng nói trên lên tới mức cực đại, họ sẽ nhập cảng vào nội địa đó một "liều thuốc giải độc" bằng tôn giáo của họ. Nếu đúng thế thì tại sao có ông Giáo hoàng tại vị nào đó lại dám nói đạo Phật là đạo "tự-thỏa-dâm" (self-eroticism) nhỉ? Hèn gì mà bác Trần Chung Ngọc gọi đó là một nhận xét "hạ cấp, thiếu trình độ tri thức" cũng phải !.

*
* *
*

Ba em là người 'cấp tiến', phóng khoáng, cởi mở hết cỡ chề, nên mỗi khi hai cha con có dịp gặp nhau là ba cho em hỏi thả dãn đủ thứ bên Mỹ. Có lần em hỏi, "Ba ơi, ba biết hông ở đây người ta nhập mấy phim 'Con Heo' ở nước ngoài về, rồi người ta sang ra thành nhiều bản copy cho thuê dặt như tôm tươi đó ba. Không phải chỉ công an, bộ đội thích mà người dân cũng mê chết mê luôn đó ba. Có người nhờ phim 'Con Heo' mà làm giàu to luôn. Có lần con nhỏ bạn hỏi con –mày có coi phim : 'Deep Throat' chưa hả mậy, hết sẩy luôn mậy ơi. Con nói chưa, nó bĩu môi "xi" đồ quê một cục. Chứ phim đó là phim gì dzậy hả ba ?." Ba em trợn mắt, nói: Trời ơi, phim đó có nghĩa là "Ngậm chim lút cán", là phim tầm bậy tầm bạ đầu độc thanh thiếu niên người Việt của mình đó, con đừng ham. Rồi ba em kể cái cuốn phim 'Con Heo' bị ổi đó khởi sự tung vào xã hội Mỹ năm 1972, khắp các thành phố lớn như: New York, Los Angeles, San Francisco, và Boston... Công trình của cuốn phim đó người ta chỉ thực hiện trong 6 ngày thôi à, và chỉ tốn có 25 ngàn đô-la. Thế mà khi bán ra bọn kinh tài băng đảng thu vào số tiền lên đến 600 triệu đô-la. Nhân qua vụ này, chính quyền Mỹ muốn hốt trọn bọn bất lương kinh tài băng loại phim 'Con Heo', nhưng đầu vào đấy, xã hội tự do 'loạn' của Mỹ không thể ngăn chặn nổi, nên sau đó phải ban hành điều luật quy định cho các nhà sản xuất phim 'Con Heo' chỉ được chiếu ở mấy rạp 'Con Heo' dành cho người lớn thôi; ngoài ra những phim nào mà có màn "dè nhau" hay cỡi trướng thì phải "kê" là phim "R" để cấm trẻ em và trai gái dưới tuổi vị thành niên thì không được mua vé vào coi.

Vậy mà từ thời bác Võ Văn Kiệt làm thủ tướng cho đến nay, ở Sài Gòn mấy dịch vụ kinh tài kiểu này được tự do thả dãn. Riêng bác Kiệt phu nhân cũng làm ăn khấm khá lên, nào nhà cửa địa ốc, xuất nhập khẩu mọi ngành, tạo hệ thống làm ăn chân rết từ địa phương lên tới quận, thành phố. Chút nữa đây, em sẽ cho ba em một ngạc nhiên thích thú...

Hai cha con đèo nhau trên chiếc Dreamer. Cho ông già lái, còn em ngồi chành hàng hai bên, rồ máy chạy.

"Ba chạy về hướng Phú Nhuận, rồi đi thẳng lên phi trường nha."

“Ôkê, chạy càng xa càng vui”

Em cười vui:

“Bỏ lâu ngày rồi mà giờ ba chạy xe máy còn ngon lành lắm đó. Ba biết hông có nhiều người từ nước ngoài về, họ sợ không dám chạy xe Honda trên đường phố Sài Gòn đâu.”

“Phải rồi, ở đây họ chạy xe ẩu tả quá trời, bất chấp luật lệ, chạy tứ phía, chẳng ai nhường ai, vậy mà không xảy ra tai nạn thì tài thật. Ngày trước Sài Gòn không đông như vậy, bây giờ chắc mật độ dân số quá cao.” Ba em vừa lái xe vừa nhếch đầu ra phía sau nói chuyện với em.

Đến gần ngã ba sắp quẹo vô phi trường, em đưa tay chỉ ba chạy theo hướng này, một quãng, rồi em nói ông chậm lại. Em nói với ba:

“Ba nhìn dãy villa này nè, là dãy nhà của bà Kiệt đó ba.”

Ba em nhìn theo hướng tay em, chắc lưỡi:

“Thật hả con, chu cha giàu đến cỡ này thì hết chỗ để của rồi. Ba nhớ ra rồi, ngày xưa ba hay đi ngang đây, về hướng vào phi trường dân sự, vòng qua khu Cầu Lạc Bộ Huỳnh Hữu Bạc, đến khu cư xá Phi Long để thăm gia đình bác A. Khu villa này ngày xưa sang lắm, nhưng bây giờ thấy vẫn còn đẹp chán!.”

“Dạ, khu này bà Kiệt chỉ dành riêng cho ngoại kiều thuê thôi, và đây chỉ mới là một góc cơ ngơi của bà thôi, dzời đi còn nhiều chỗ nữa, của chim của nỏ, quá chừng chừng luôn.”.

“Nhưng sao con biết rành vậy hả?”.

“Dạ, con là ‘thổ công’ của đất Sài Gòn mà ba.”

Ba em cười ha ha, thích chí. Chạy hết một vòng cho ba nhìn dãy villa của bà Kiệt cho ngoại kiều thuê, em nói ba vòng trở lại ngã tư Bảy Hiền để chạy về ngã sáu. Khi chạy ngang qua khu ngã ba chợ ông Tạ, em ngửi mùi thịt chó thui nướng xông nặc cả mũi.

Em nói:

“Dãy đường này của dân Bắc kỳ Công giáo bán toàn thịt chó không đó ba. Thấy mấy con chó bày ra cửa kiếng nhe hàm răng ra ghê quá hà. Mà ba có ăn thịt chó không dzậy?”.

Ba em cười, kể hồi còn sinh viên có lần bị mấy ông bạn Bắc kỳ “gài bẫy” ăn thịt chó. Họ mời ba em đến nhậu thịt rừng. Ăn xong họ mới thú nhận đó là thịt chó. Ba nói thịt chó như vậy thì cũng chả sao, không ngon không dở, nhưng tại vì mình thấy ghê

ghê nên không dám ăn đó thôi. Ba em kể tiếp –nhưng một thời gian sau đó, bạn bè rũ rề đi nhậu thịt cầy với ba-xi-đế trắng, riết ba cũng ghiền. Thời gian đó (sau phòng d.. chừng hơn năm), ba má em đang còn hạnh phúc với nhau, một hôm hai ông bà dung dăng dung dẻ dẫn nhau về chợ Cũ mua một con chó cái con màu trắng như tuyết. Má em rất quý nó đặt tên là Puppy, ba em đùa: có nghĩa là “nữ giáo hoàng” đó. Puppy càng lớn càng đẹp và ngoan, má em cưng nó như cưng trứng. Lúc đó, mỗi buổi tối, ba em có đi dạy buổi tối cho các lớp bổ túc văn hóa cho cán bộ, công nhân viên, đêm đó ông đi nhậu nên về trễ. Vừa bước vào cổng nhà, con Puppy không còn quần quít ba như mọi hôm mà nó chu mõm sủa gâu..gâu..gâu.. làm cái mặt đang đỏ vì rượu của ba, càng đỏ thêm. Vào nhà chừng tiếng sau, ba ói ra mật xanh mật vàng, người lã ra như con mằm. Sáng hôm sau, ba mới thú thật tối qua đi nhậu thịt chó với bạn. Má em bảo nhà bà Nội em có thờ Phật trong nhà, ăn thịt chó thêm tội. Ba em bảo -ừ nhỉ, con chó có linh cảm ngửi được mùi “máu chó” trong con người mình. Từ đấy ba thề sẽ không bao giờ đi nhậu thịt chó nữa.

Rồi... một ngày cuối tuần ngủ dậy trễ, má thảng thốt đi tìm con Puppy khắp nhà, không thấy đâu cả. Ba cũng chạy ra sân trước, ra tận ngoài đường nhìn qua bên kia đường là quận Tân Bình, đi sâu vào khu Đệ nhất khách sạn cũ cũng chẳng thấy. lát sau, có chị Nguyệt đầu ngõ đi vào mách cho biết: con chó bạch của cô N. bị hai thằng đi xe Honda lấy lưới tròng cổ rồi tụi nó chạy vù về hướng ngã tư Bảy Hiền ...chắc là mấy chủ Công giáo chủ tiệm chó sai gia nhân đi ăn cắp chó về làm thịt bán, hoặc giả mấy đứa ‘cẩu tặc’ thiếu tiền đi bắt chó bán cho mấy tiệm chó Công giáo. Đẳng nào thì chạy về mấy quán chó ở ngã ba Ông Tạ thôi. Nghe vậy má em khóc ré lên. Sau này nghe má kể đó là điềm xui cho hai vợ chồng, vì con “nữ giáo hoàng” với ba má em gắn liền với nhiều kỷ niệm trong quãng thời gian chật vật nhưng lại hạnh phúc nhất. Ai dè, cái điềm xui đó trở thành sự thật chừng hai năm sau...

Đến khu quán nhậu đồ biển, hai cha con dựng xe rồi ngồi xuống chiếc ghế đầu con con, ăn nhậu sò ốc hương, uống la-de Huda... Em kể tiếp cho ba nghe mấy câu chuyện về phiên tòa ông Năm Cam, chuyện con mấy ông lớn lấy xế hộp thứ xịn (Mercedes, Lexus..) chạy đua với nhau trên xa lộ Biên Hòa.. làm cho công an cảnh sát chới dới mặt mày. Em nói với ba, “ba đừng tưởng chỉ có mình bà Kiệt là giàu thôi đâu nha. Mấy ông ngoài Bắc vào đây cũng tham ô, hối lộ, móc ngoặc ghê lắm đó. Dời ơi, họ làm ăn dư tiền dư của giàu lắm đó ba à.”

Ba em ngồi uống bia lai rai, lắng tai nghe, gật gù.. không nói gì, rồi buông thỏng hai câu thơ của ông thi sĩ nào đó.... *Cuộc đời ‘Càn Thi Quyết’; có nói cũng bằng thừa!*

Ba em ở lại Sài Gòn chơi với em trong một tuần lễ. Ngày đưa tiễn ba ra phi trường, em nhắc lại dự tính muốn mua một căn hộ đang xây, bán cho cán bộ, công nhân viên với giá đặc biệt. Em xin ba cho em 15 ngàn đô-la để em đặt cọc trước, nếu trễ quá thì sẽ mất cơ hội. Hôm đó, em còn cẩn thận mang theo một bản họa đồ thiết kế mà em mượn được của Thành đoàn. Ba gỡ họa đồ ra nhìn chăm chăm, gật đầu nhìn em, rồi cũng bằng đôi mắt trái cầu chơi *golf*, nói không được mạnh dạn lắm, “để ba về bên rồi cố gắng thu xếp gởi tiền về cho con.”

Nhưng nay đã gần hai năm trôi qua, chẳng thấy ba em đề cập gì tới số tiền đó, mà cơ hội mua nhà của em thì đã vượt khỏi tay mất rồi. Năm nay Tết con chó lại trở về, không nghe thấy tin tức ông có về quê ăn Tết hay không, em bỗng nhớ tới con chó “nữ giáo hoàng” của má em, viết tặng ba bài này, và gửi ba một bài về truyền bá trong thị dân Sài Gòn cả thập niên qua:

Gâu..gâu..gâu..gâu..

*Tiền là Tiên là Phậ
Là sức bật của tuổi trẻ
Là sức khỏe của người già
Là cái đũa của danh vọng
Là cái lọng để che thân
Là cán cân của công lí...*

Nhớ học thuộc nằm lòng, nghe ông già!

Nguyễn Hạnh Hoài Vy

Thành phố mang tên Bác
19.1.2006

© Copyright 2006 giaodiem.us